

עפ"ת 9967/11/16 - עמייחי מרקוביץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

30 ינואר 2017

עפ"ת 16-11-9967 מרקוביץ נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט נאוה בכור
עמייחי מרקוביץ
המערער

נגד
מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה עו"ד يولנדה טולדנו

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

1. 21.9.16. בפני ערעור על פסק דין של בימ"ש לתחבורה בפתח תקווה בתת"ע 7932-08-15 מיום 3 בעילו קנס ע"ס 1800 ל"ג, פסילה בפועל לתקופה של 7 ימים, ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים.

על פי המתויר בכתב האישום, ביום **13.3.15** נתפס המערער בכביש 444 כשהוא משתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכבת בתנועה.

2. מティיעני המערער עולה כי שגה בימ"ש קמא בכך שהרשיע אותו בעבירה נשוא כתוב האישום. בדו"ח נרשם מפי המערער כי הסתכל ב-GPS, ובבימ"ש שינה השוטר גרסתו וטען כי המערער הסתכל ב-GPS שבטלפון.

השוטר כלל לא ציין את פרטי הטלפון - שאז ניתן היה לראות כי מדובר במכשיר GPS ולא במכשיר טלפון נייד.

עמוד 1

עוד נטען כי השוטר רן רובינשטיין טען כי ראה את המערער עבר את העבירה בכביש 44, אולם משביקש המערער במהלך ההוכחות כי השוטר יסמן את מקום העירה על המפה- התנגד לכך התובע, ובימ"ש קיבל את ההתנגדות ולא הסכים להציג המפה וסימון מקום העירה (פרו' עמ' 4).

עוד נטען כי השוטר ציון כי עצר את המערער בקילומטר ה-21 בכביש אולם אינו יודע לומר באיזה ק"מ ביצע המערער את העבירה. בנוסף, השוטר משנה במהלך עדותו את גרסתו ואינו זוכר פרטים חשובים.

טענה בימ"ש קמא בכך שלא ניתן משקל לעובדה לפיה כל אחד מהשוטרים מתאר כביש אחר.

כך, בנגד לעדות הנ"ל, השוטר הראל ישראלי טוען מספר פעמים במהלך החקירה עצר בכביש 483 (פרו' עמ' 6 ש' 22-1), למורת שמדובר במקום אחר לחלוtin מכביש 444 אותו מצין השוטר רובינשטיין.

בהכרעת דינו נתן בימ"ש קמא משקל מכריע לטענת השוטרים לפיה היו עמו בקשר עין רציף, תוך התעלמות מכך שבמהמשך טען השוטר הראל כאמור כי לא יכול להיות קשר עין.

معدותו של השוטר הראל ישראלי עולה כי היה נתיב אחד בכביש ועל כן לא יכולו להיות עימיו בקשר עין (פרו' עמ' 6 ש' 27-14) ולאחר מכן מעיד כי קיים סיבוב בכביש שלטענתו "אף אחד לא מסוגל להיות שני הנתיבים ולהיכנס לנתייב אחד ולהיות בקשר עין" (פרו' עמ' 8 ש' 3-1).

בנוסף, התובע הפן את חותמת המערער על הדוח' - להסכמה לכתוב בו, כאשר ברור כי המערער אינם מסכימים כאמור בדוח' והחתימה מאשרת רק את קבלתו לידי.

עוד נטען כי בנסיבות אלה, השוטרים עצרו את המערער בגין אי חgitת חgorת בטיחות אולם משהתברר כי יש לו אישור לנסוע ללא חgorה בשל נוכות- החלו לנסות ולהפלילו בעבירה אחרת.

בכל הנוגע לגזר הדין- בימ"ש קמא טעה בעונש החמור שהשיט על המערער, מקום בו בגין עבירה שדין בהריבת קנס של 1000 ל"ח השיט עליו את כל העונשים הנ"ל, כל זאת רק ממשום שמייה זכותו להישפט ולנהל הוכחות כיוון שלא השתמש בתלפון נייד.

ברע"פ 5465/13- נקבע קנס נמוך הויאל והמשטרה לא שינוי את הדוח'ות ולא זהירות את הנאשם שם כי אפשר שיקבל עונש חמור יותר ככל שיגיע לבימ"ש.

בעקבות הפסילה שהושטה עליו בסמוך לפני ראש השנה ועל כן לא יכול היה להגיע לארוחת חג ונוצרה לו אי נעימות עם משפחתו.

המערער הינו נכה גפיים תחתונות עם בעיה קשה ברגל שמאל המתקשה מאד להתרפרנס בשל נוכותו וזאת לאחר שנים בהן כלל לא הועסק. השתכרותו נמוכה והוא ע"ס 3,500 ל"ח בחודש.

לאור האמור, מתחבק בימ"ש לבטל את הכרעת דין של בימ"ש קמא ולזכו, ולהילופין- להפחית את סכום

הकנס ולבטל את הפסילה על תנאי, מקום בו הרכב משמש לו לרגליים ובludeו לא יכול לתקוף כלל.

3. מטעוני המשיבה עולה כי כל טענותיו של המערער נוגעות לשאלות שבעובדת ומהימנות וערכאת ערעור אינה מתערבת בקביעות אלא במקרים חריגים ביותר בהן מתקיימות סתיות הנוגעות לשורשו של עניין, אין אלה בעניינו.

כפי שצין בימ"ש קמא בהכרעת דין- מעודותם של השוטרים עולה כי תארו תיאור דומה של האירוע.

הטענה לפיה לא היה מקום להשית קנס הגבה יותר מאשר זה שהיה קבוע בדו"ח המקורי- מנוגדת לאמור בסעיף 230 לחס"פ שקבע כי במקרה ואדם מורשע בקשר לדו"ח בגין ביקש להישפט - יוטל עליו קנס בקשר לאותה עבירה, שלא יפחט מהאמור בדו"ח.

על כן אין מניעה כי יושת קנס גבוה יותר, וכל נאשם המבקש להישפט- לוקח סיכון זה על עצמו.

בנוסף, מהרישום התעבורתי של המערער עולה כי לחובתו 59 הרשעות, ובכל זה- נתפס חמש פעמים בעודו מדובר בטלפון תוך כדי נהיגה כפי הורשע בתיק זה.

על כן בנסיבות העניין - אין מקום להתערב בעונש.

4. דין ומסקנות

לאחר שעניינו בנימוקי הערעור, מצאתי כי דין הערעור להידוחות.

מהכרעת הדין של בימ"ש קמא עולה כי התרשם מעדויותיהם של שני השוטרים שהעידו בפנוי, ציין במפורש כי "התרשם מהופעתם בפנוי" (עמ' 14 להכ"ד ש' 18-17), ומצא אותם מהימנים ואמינים בנסיבות אלה. וכן נקבע בהכ"ד-

**"התרשםתי כי השוטרים שיקפו באופן מלא ומפורט את אשר התרחש והנני
معدיפה את גרסתם על פני גרסת הנאשם"**
(שם, עמ' 16 ש' 1-2)

בימ"ש מתיחס באricsות לתוכן עדויותיהם של השוטרים, מצא אותן Kohrenheits und Sodorot- han לעניין שמירת קשר עין רציף עם המערער, מקום ביצוע העבירה, ושניהם מצינים במפורש כי ראו את המערער אוחז במכשיר טלפון ניד בידו הימנית ומשוחחת.

טענותיו של המערער כאילו דיווחו השוטרים על מקומות שונים של ביצוע העבירה, איןנה נכונה נכון עיון בפרוטוקול עדותם ביבמ"ש קמא, ממנו עולה כי שניהם דיווחו על ביצוע העבירה בכביש 444, כשהשוטר הראל אף מצין כי בפועל נעצר רכבו של המערער בכביש 483 בשל טווח העצירה של הנהג לאחר הcrizeה כי יעצור

(פרק' עמ' 4 ש' 27; עמ' 6 ש' 14-15, ש' 19-18.).

אף טענותיו של המערער בכל הנוגע לקיומו של נתיב אחד בכביש וקיומו של קשר עין רצוף עמו ע"י השוטרים- מקבלים התייחסות בהכרעת הדיון, מקום בו השוטר הראל מסביר כי מדובר בעיקול כביש בו הופכים שני הנתיבים לנתייב אחד (פרק' עמ' 6 ש' 26-27), ומילא מעדים כאמור שני השוטרים מפורשות אודוות קיומו של קשר עין רצוף עמו (פרק' עמ' 4 ש' 27; עמ' 7 ש' 24).

יש לציין כי בימ"ש קמא אף התייחס בהכ"ד לגרסתו הראשונית של המערער בעת האירוע כפי שmobat במצור שערק השוטר הראל לפיה ענה המערער "אני יודע שהחזקתי פלאפון ביד" (ת/2) ואף חזר על כך במפורש בעדותו בבימ"ש תוך שהוא מדגיש כי היה ברכב מכשיר טלפון נייד ולא מכשיר ג'י פי אס כנטען (פרק' עמ' 8 ש' 24-29).

אף ניסינו של המערער להראות כאילו ישנה סתירה בין גרסאות השוטרים, נוכח העובדה כי בדו"ח שערק השוטר רובינשטיין מובה מאפי המערער כי אמר "**הסתכלתי על הפלא**" (פלאפון) כפי שהuid השוטר בבי"ש פרו' עמ' 3 ש' 18-17) **לגביו ג'י. פי. אס**" (ת/1)- איינה מהוות סתירה כלל, הוואיל והשוטר הראל, בחקירותו הנגדית עת נשאל על כך, מסביר כי הדברים הנ"ל- נאמרו לו ע"י המערער בעת שעצר אותו ברכבו, והדברים המצוינים בדו"ח- נאמרו ע"י המערער לשוטר רובינשטיין בעת כתיבת הדוח (פרק' עמ' 9 ש' 1).

השוטר רובינשטיין אף חזר והuid בבי"ש לעניין דבריו הנ"ל של המערער אליו (פרק' עמ' 3 ש' 22-23) בעת רישום הדוח (עמ' 5 ש' 13-14)- כפי שמעיד השוטר הראל כאמור- תוק ציון במפורש בעדותו כי ראה במו עניין את מכשיר הטלפון הניד שנראה מסווג "סמסונג 3" עם מסך מגע (פרק' עמ' 3 ש' 13, ש' 16; **ת/1**).

לモתר לציין כי לא זו בלבד שהסביר זה הינו סביר, הגיוני ומתישב עם השכל הישר, אלא אינו סותר, מקום בו בשתי הגרסאות- מודה המערער כי אחז במכשיר טלפון נייד, לצורך זה או אחר.

בנסיבות אלה לא מצאתי כי נפל פגם בהערכתו של בי"ש קמא את העדויות והראיות שהונחו בפני, כמו גם בנסיבות משפטיות אליהן הגיע על בסיסן.

יתרה מכך, בנימוקי הערעור דהיום, לא העלה המערער טיעונים חדשים או ראיות נוספות שלא היו בפני בי"ש קמא, ובאופן שיש בו כדי להפוך את הקערה על פיה בכל הנוגע להוכחת יסודות העבירה בה הורשע מעל לכל ספק סביר.

הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בנסיבות מהתמצא מהימנות ועובדת שנקבעו ע"י ערכאה דיןונית אלא במקרים חריגים.

וכך מובא לעניין זה בرع"פ 2864/11 **ישי סימן טוב נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 11.4.18) -

"במקרה דנן המבקש הורשע על סמן קביעות עובדיות וממצאי מהימנות. לטענו בטעונו בבקשתו זו לא מעלה המבקש טענות חדשות, אלא חזר על מרבית הטענות שנטענו ונדחו על ידי ערכאת הערעור. כמו כן, לא מצאתי בטעונו של המבקש כל בסיס להתערבות בקביעות העובדיות ובמצאי המימנות של בית משפט השלום, אשר אושרו על ידי בית המשפט המחוזי, וזאת גם לאור ההלכה המושרשת, כי בית משפט שלערעור אינו מתערב במקרים עובדיים ובמצאי מהימנות שכבעה הערכאה הדינונית, זאת במיוחד כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור, אלא במקרים חריגים ביותר (ראו ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (2001); ע"א 6/06 אמריקור שירות ניהול ויעוץ (1987) בע"מ נ' מליבו ישראל בע"מ, פס' 28 לפסק הדין (טרם פורסם, 20.11.2009). כפי שצ"ע בית משפט זה: "כידוע, לערכאה הדינונית, אשר בידה הופקדה מלאכת התרשםות מהעדים, משפט גופם, מהתנהגותם ומואפן מסירת עדותם, יתרון ברור על ערכאת הערעור, אשר הכלים העומדים לרשותה מוגבלים הם ... נוכח דברים אלו חזר בית משפט זה פעמים רבות על ההלכה שלפיה ברגיל לא נהגת ערכאת הערעור להתערב במקרים עובדי שנקבעו על ידי הערכאה הדינונית. הלהקה זו תקפה יותר שאת במקרים בהם העובדות נקבעו על יסוד התרשםות ישירה מן העדים ...ברי כי במקרים אלו המשקל הרב שיש להתרשםות הבלתי- אמצעית של הערכאה הדינונית מהעדים וליכולתה לטור באופן ישיר אחר אותן האמת שנטלו בעדויתיהם משפיע על היקפה המצומצם של התערבות ערכאת הערעור במצבה של הערכאה הדינונית, התערבות שתעשה אף במקרים חריגים ונדרירים כאשר נפלת טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדינונית והיא ברורה על פניהם (ראו ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 18.11.2009). ראו גם ע"פ 6395/05 אליו וקנין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.1.2007); ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 09.12.2009)".

לאור האמור, לא זו בלבד שלא מצאתי פגם בהכרעת דינו של בימ"ש קמא, אלא שיעון בעדותם של השוטרים לגופו של עניין אינו מעלה דופי בנסיבותם של השוטרים שאף התרשם מהימנותם כאמור.

אף לעניין גזר הדין-לא מצאתי כי יש מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

טענתו של המערער לפיה יש לבטל את **הפסילה המותנית** בשל נכותו, והיותו של הרכב לו לרגליים בליך אינו יכול לתפקד- אין לה מקום שעזה שלחוותו גילוין רישום תעבורתי עב כרס, ממנו עולה כי לחובתו **לא פחות מ-58 הרשעות תעבורה(!), בין השנים 1985-2014**, ובכל זה- מעבר באור אדום וחציית קו הפרדה רצוף,

כמו גם מספר הרשעות קודמות בגין שימוש בטלפון נייד במהלך נהיגה, עבירה בה הורשע בתיק זה.

כך הם פני הדברים בכל הנוגע לקנס שהושת עליו.

בהתאם **לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב- 1982**, משעה שביכר הנאשם להישפט בגין דו"ח תנועה שקיביל ולנהל משפט הוכחות, אין בית המשפט כובל עוד לסכום הנקבע בהודעת תשלום הקנס (ראו: ע"פ (י-מ) 2452/08 בעם פדרמן נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 23.7.08)).

בעניין זה - לא התעלמתי מפסיקת בית המשפט העליון ברא"פ 5465/13 על עזר מор נ' מדינת ישראל, אך מקום בו עסקין במערער שהוא רציביסט מובהק בתחום התעבורה, ובכלל זה בעבירות חמורות מאוד, שניהל הליכים עד תום בתיק זה, לא כל שכן מקום בו מדובר בעבירה שהקנס הגבוה שנקבע לצידה מעיד על החומרה הרבה ששווה לה המחוקק, הרי שיש בסכום הקנס שהושת על המערער ע"י בימ"ש קמא ממש סכום סביר.

לאור כל האמור- דין הערעור להידחות.

ניתן והודיע היום ג' שבט תשע"ז, 30/01/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת